

Dániel könyve – Harmincegyedik rész

Amerika figyelmeztetése: Dániel magyarázatának jelentősége napjaink számára

Jeff Pippenger

2023-12-26

A falra írt írás, valamint Dániel annak Belszár számára adott magyarázata az Egyesült Államok hitehagyott republikánus szarva és hitehagyott protestáns szarva elleni végső ítélethirdetést jelképezi. Mind az Egyesült Államok alapító atyáinak, mind az adventizmus úttörőinek kezdeti története világosan fel van jegyezve, a bennük foglalt tanulságokat és figyelmeztetéseket azonban „négy nemzedéken” át félretették. Belszár tökéletesen megjeleníti ezt az igazságot.

Nem szükséges pontos időtartamot meghatározni annak eldöntéséhez, hogy mit jelent egy nemzedék, mert Isten Igéje soha nem vall kudarcot, és egyenesen azt mondja, hogy a negyedik nemzedékben zárja le Isten a könyveket azokkal a nemzetekkel kapcsolatban, amelyek fellázadtak az Ő kinyilatkoztatott akarata ellen.

És szólt Isten mindezeket az ígéket, mondván: Én vagyok az Úr, a te Istened, aki kihoztalak téged Egyiptom földéről, a szolgaság házából. Ne legyenek néked idegen isteneid énelöttem. Ne csinálj magadnak faragott képet, sem semmi hasonlatosságát annak, ami fenn az égben, vagy ami alatt a földön, vagy ami a föld alatt a vizekben van: Ne imádd és ne tiszteld azokat; mert én, az Úr, a te Istened, féltőn szerető Isten vagyok, aki megbüntetem az atyák vétkeit a fiakban, harmad- és negyedíziglen azokon, akik engem gyűlölnék; De irgalmasságot cselekszem ezeríziglen azokkal, akik engem szeretnek, és megtartják az én parancsolataimat. 2 Mózés 20:1.

Az utolsó nemzedékben, és ennél fogva az ókori Izráel prófétái „negyedik nemzedékében” mind Keresztelő János, mind Krisztus viperák nemzedékeként azonosította azt a nemzedéket.

Mérges kígyók fajzatai, miképpen szólhattok jót, holott gonoszak vagytok? Mert a szív teljességéből szól a száj. A jó ember szívének jó kincséből hozza elő a jókat; a gonosz ember pedig szívének gonosz kincséből hozza elő a gonoszakat. De mondom nektek, hogy minden hivalkodó beszédért, amelyet az emberek szólnak, számot adnak majd az ítélet napján. Mert a te beszédeidből igazulsz meg, és a te beszédeidből kárhoztatsz el. Máté 12:34–37.

A földi fenevad utolsó nemzedékében úgy szól, mint a sárkány (egy vipera). 1863-tól egészen a vasárnaptörvényig a republikánus szarv elfordult az Amerikai Egyesült Államok Alkotmányától. Az áldások, amelyeket Isten a nemzetre árasztott, elfordították a polgárok és a vezetők szívét attól a felelősségtől, hogy megvédjék azokat az elveket, amelyek létrehozták azt a gazdagságot és jólétet, amelynek élvezetére eljutottak; és megfeledeztek arról az indítékról, amely az alapító atyákat vezette ama szent dokumentum megalkotásában, amely létrehozta azt a gazdagságot és jólétet, amelyet később hagytak, hogy elcsábítsa őket. Nemcsak a szent dokumentum céljáról feledkeztek meg, hanem arról a felelősségükről is, hogy megőrizték a dokumentumban foglalt

elveket.

1863-tól kezdve egészen a vasárnaptörvényig az igazi protestáns szarv (az adventizmus) elfordult azoktól az alapvető igazságoktól, amelyeket Isten William Miller szolgálata által állapított meg. Azok az áldások, amelyeket Isten az adventizmusra árasztott, elfordították a polgárok és a vezetők szívét attól a felelősségüktől, hogy megvédjék azokat az elveket, amelyek létrehozták azt a lelki gazdagságot, amelynek élvezetére jutottak, és megfélemlítettek az úttörők céljáról a két szent ábrán szemléltetett üzenet létrehozásában, amely arra rendeltetett, hogy megalapozza azt a prófétai gazdagságot, amelyet őrizniük és hirdetniük kellett.

Amikor az Úr szövetségre lépett az ősi Izráellel a Sínai-hegynél, két szent kőtáblát adott, amelyek az Ő tíz törvényét tartalmazták, s amelyeknek az Ő népével való szövetségi kapcsolatának jelképeiül kellett szolgálniuk. Amikor elrendelte az évenkénti ünnepeket, meghagyta, hogy pünkösdkor két kenyeret kell felajánlani, amelyeket fel kell emelni. A két kenyérből álló meglóbált áldozat volt az egyetlen olyan áldozat a szentélyszolgálatban, amelynek elkészítéséhez kovászt (az emberi bűn, rosszindulat, gonoszság és képmutatás jelképét) kellett felhasználni.

Nem jó a ti dicsekvéseitek. Avagy nem tudjátok-e, hogy egy kevés kovász az egész tésztát megkeleszti? Tisztítsátok ki azért a régi kovászt, hogy új tésztává legyetek, miképpen kovásztalanok vagytok. Mert a mi húsvéti bárányunk, a Krisztus, megáldoztatott érettünk: Azért ne régi kovással ünnepeljünk, sem a rosszindulat és gonoszság kovásával; hanem tisztaságnak és igazságnak kovásztalanságában. 1 Korinthus 5:6–8.

Ezalatt, mikor megszámlálhatatlan sokaság gyűlt össze, úgyszólván taposták egymást, elsőként így kezdett szólni tanítványaihoz: Óvakodjatok a farizeusok kovásától, amely a képmutatás. Lukács 12:1.

A két meglóbált kenyér, amelyet meglóbált áldozatul emeltek fel, a száznegyvennégyezer zászlójának jelképe volt, akik, noha bűnösök voltak, Isten ereje által megtisztították magukat a rosszindulat, a gonoszság és a képmutatás kovásától. A kenyerekben levő kovász az embereket (bűnösöket) jelképezte, akik legyőzték a bűnt azon megtisztítási folyamat által, amelyet a Malakiás harmadik fejezetében említett szövetség követe kemencéjének tüze által való „megsütés” ábrázol. A kenyerek a „mennyei kenyeret” is jelképezték, mert amikor felajánlották őket, meglóbált áldozatként az ég felé kellett felemelni őket.

Pünkösdkor, amikor elérkezett annak a két kenyérre vonatkozó előképnek a beteljesedése, amelyet évről évre a pünkösdünnepen mutattak be, Krisztus tanítványai megkezdték annak a munkáját, hogy egy másik csoportot (a második kenyeret) kihívjanak a pogány világból. Így ezután két kenyér lenne, amelyek egyaránt megtisztultak a bűntől (kovász).

A Tízparancsolat két kőtáblája az ősi Izráel szövetségi kapcsolatának jelképévé lett, és a két meglóbált kenyér a korai keresztény egyházzal való szövetségi kapcsolatot jelképezi. A földi fenevad történelmének kezdetén Habakuk két szent táblája adatott a modern Izráel, az igaz protestáns szarv szövetségi kapcsolatának jelképeként, miként a szent Alkotmány is a köztársasági szarvnak adatott. Az Úr most hívja a száznegyvennégyezeret, hogy hatalmas hadsereggé álljanak

fel, és amikor ezt megteszik, meglóbált áldozatként (zászlóként) emeltetnek fel, miközben a hétszerte forróbbra hevített kemencébe vettetnek.

Az a zászló a Tízparancsolat törvényét jelképezi; jelképezi továbbá azokat is, akik a kemence tüzeiben járnak, miközben mellettük van az élő mennyei Kenyér; valamint azokat is, akik fenntartják a Habakuk két szent tábláján jelképezett alapvető tanításokat. Mindezeket a jelképeket a Jelenések könyve tizenegyedik fejezetének két tanúja képviseli.

Belszár ítélete az egész földi fenevad mindkét szarva elleni bizonyágtételt jelképezi. Annak az ítéletnek idején volt egy asszony (egy egyház), aki megértette, hogy a királyságban az egyetlen férfi, aki fel tudta ismerni és meg tudta magyarázni az írást, Dániel volt.

És hallottam felőled, hogy magyarázatokat tudsz adni, és képes vagy a kétségeket feloldani; most tehát, ha el tudod olvasni ezt az írást, és meg tudod ismertetni velem annak értelmét, bíborba öltöztetnek téged, aranylánc lesz a nyakadon, és harmadik uralkodó leszel az országban. Akkor Dániel felelvén, ezt mondta a király előtt: Ajándékaid maradjanak nálad, és jutalmadat add másnak; mindazonáltal elolvasom a királynak az írást, és megismertetem vele annak értelmét.

Ó, király, a felséges Isten királyságot, nagyságot, dicsőséget és méltóságot adott atyádnak, Nabukodonozornak. És ama nagyság miatt, amelyet neki adott, minden nép, nemzet és nyelv remegett és félt előtte: akit akart, megölt, és akit akart, életben hagyott; akit akart, felemelt, és akit akart, megalázott. De amikor szíve felfuvalkodott, és elméje megkeményedett a kevélységben, letaszították királyi trónjáról, és elvették tőle dicsőségét. És elűzték az emberek fiai közül; szíve olyanná lett, mint a vadállatoké, és lakóhelye a vadszamarak között volt; füvel etették, mint az ökröket, és testét az ég harmata áztatta; mígnem megismerte, hogy a felséges Isten uralkodik az emberek királyságán, és azt helyezi föléje, akit akar.

És te, az ő fia, Belszár, nem aláztad meg a te szívedet, noha mindezt tudtad; hanem fölemelted magadat a mennynek Ura ellen; és elébed hozták az ő házának edényeit, és te, a te főembereid, feleségeid és ágyasaid bort ittatok azokból; és dicsérted az ezüstnek, aranynak, réznek, vasnak, fának és kőnek isteneit, amelyek nem látnak, nem hallanak, és nem tudnak semmit; de az Istent, akinek kezében van a te leheleted, és akié minden utad, nem dicsőítetted. Akkor küldetett tőle a kéznek ez a része, és felíratott ez az írás. Ez pedig az az írás, amely felíratott: MENE, MENE, TEKEL, UPHARSIN. Ez pedig a dolog magyarázata: MENE; megszámlálta Isten a te országot, és véget vetett neki. TEKEL; megmérettél a mérlegen, és híjával találtattál. PERES; elosztott a te országot, és adatott a médeknek és perzsáknak.

Akkor parancsot adott Belszár, és bíborba öltöztették Dánielt, aranyláncot tettek a nyakába, és kihirdették felőle, hogy ő legyen a harmadik uralkodó az országban. Azon az éjszakán megölték Belszárt, a káldeusok királyát. És a méd Dárius vette át az országot, mintegy hatvankét esztendőskorában. Dániel 5:16–31.

Az Egyesült Államokban bevezetett vasárnapi törvény idején a gonoszság pohara és a próbaidő pohara betelik a nemzet, a hitehagyott republikánus szarv és a hitehagyott protestáns szarv számára, mert Isten „megszámlálta” (a hatodik) „országot, és véget vetett annak”. Mindkét szarv és

a nemzet „megmérgetett a mérlegen” (az ítélet mérlegén, amely a mennyei szentélyben folyik), „és híjával találtatott”. Az Egyesült Államok ezután „felosztatik”, amint polgárháború és zsarnokság következik, majd a bibliai prófécia hetedik és nyolcadik országának adatik.

Az emoreusokról az Úr ezt mondta: „A negyedik nemzedékben térnek ide vissza; mert az emoreusok gonoszsága még nem telt be.” Noha ez a nemzet bálványimádása és romlottsága miatt feltűnő volt, még nem töltötte meg gonoszságának poharát, és Isten nem adta volna parancsát teljes megsemmisítésére. A népnek látnia kellett, hogy az isteni hatalom nyilvánvaló módon megmutatkozik, hogy menthetetlenek maradjanak. Az irgalmas Teremtő kész volt elhordozni gonoszságukat a negyedik nemzedékig. Akkor pedig, ha nem mutatkozott volna változás a jobbra, ítéletei lesújtottak volna rájuk.

„A Végtelen tévedhetetlen pontossággal ma is számon tart minden nemzetet. Miközben irgalma a bűnbánatra hívó felhívásokkal kínálatik fel, ez a számadás nyitva marad; de amikor a tételek elérnek egy bizonyos mértéket, amelyet Isten megszabott, megkezdődik haragjának szolgálata. A számadás lezárul. Az isteni türelem véget ér. Nincs többé közbenjáró könyörgés az ő javukra.”

„A próféta, végigtekintve a korszakokon, ezt az időt látta maga előtt látomásában. E korszak nemzetei páratlan irgalmak részeseivé lettek. A menny legkiválóbb áldásai adattak nekik, de megnövekedett kevélység, kapzsiság, bálványimádás, Isten megvetése és alantas hálátlanság íratott fel ellenük. Gyorsan lezárják elszámolásukat Istennel.”

„Ám ami attól reszketek, hogy azok, akik a legnagyobb világosságban és kiváltságokban részesültek, beszennyeződtek az uralkodó gonoszság által. A körülöttük levő igaztalanok befolyása alatt sokan, még azok közül is, akik az igazságot vallják, meghidegültek, és elsodorja őket a gonoszság erős áradata. Az igazi kegyességre és szentségre zúduló egyetemes megvetés arra vezeti azokat, akik nem kapcsolódnak szorosan Istenhez, hogy elveszítsék tiszteletüket törvénye iránt. Ha a világosságot követnék, és szívből engedelmeskednének az igazságnak, ez a szent törvény annál drágábbnak tünnék számukra, minél inkább megvetik és félreteszik azt. Amint az Isten törvénye iránti tiszteletlenség egyre nyilvánvalóbbá válik, úgy válik egyre határozottabbá az elválasztó vonal annak megtartói és a világ között. Az isteni rendelkezései iránti szeretet az egyik csoportban növekszik, amilyen mértékben a másik csoportban nő irántuk a megvetés.”

„A válság gyorsan közeleg. A rohamosan növekvő számok azt mutatják, hogy Isten meglátogatásának ideje immár csaknem elérkezett. Noha vonakodik büntetni, mégis büntetni fog, és pedig hamar. Akik a világosságban járnak, meglátják a közelgő veszedelem jeleit; de nem szabad nyugodt, közönyös várakozásban ülniük a romlásra számítva, azzal vigasztalva magukat, hogy Isten majd oltalmat nyújt népének a meglátogatás napján. Távol legyen! Inkább fel kell ismerniük, hogy kötelességük szorgalmasan munkálkodni mások megmentéséért, erős hittel Istenhez tekintve segítségért. „Sokat ér az igaz ember buzgóságos könyörgése.”

„Az istenfélelem kovásza nem veszítette el teljesen az erejét. Abban az időben, amikor az egyház veszélye és levertsége a legnagyobb, az a kis csapat, amely a világosságban áll, sóhajtozni és kiáltani fog a földön elkövetett utálatosságok miatt. De imáik különösen az

egyházért szállnak majd fel, mert tagjai a világ szokása szerint cselekszenek.

E hűséges maroknyi buzgó imái nem lesznek hiábavalók. Amikor az Úr előjön mint bosszúálló, ugyanakkor oltalmazóként is eljön mindazok számára, akik a hitet tisztaságában megőrizték, és magukat szeplőtelenül megőrizték e világtól. Ekkor teljesíti Isten ígétét, hogy igazságot szolgáltat az Ő választottainak, akik éjjel és nappal Hozzá kiáltanak, jóllehet hosszútűrő irántuk.

„A parancs így hangzik: „Menj át a város közepén, Jeruzsálem közepén, és tégy jegyet azoknak az embereknek a homlokára, akik sóhajtoznak és kiáltanak mindazokért az utálatosságokért, amelyeket annak közepette cselekszenek.” Ezek a sóhajtozó, kiáltó emberek az élet ígétét hirdették; feddettek, tanácsoltak és kérleltek. Némelyek azok közül, akik meggyalázták Istent, megbánták bűneiket, és megalázták szívüket Őelőtte. De az Úr dicsősége eltávozott Izráelből; noha sokan továbbra is megtartották a vallás külső formáit, ereje és jelenléte hiányzott.” Testimonies, 5. kötet, 208–210.

Akiket Dániel jelképezett, amikor Belsazár előtt állt, akik ismerik az „Amerikára váró jövőt”, azok akkor megkapják Dániel „bíbor köntösét”, „aranyláncot” a nyakukba, és kihirdetik róluk, hogy „harmadik uralkodók a királyságban”. A bíbor az elsőszülöttek jele és színe, akik az Atya örökségének kétszeres részét kapják, akik a száznegyvennégyezer.

Ezek azok, akik asszonyokkal nem szennyezték be magukat, mert szüzek. Ezek azok, akik követik a Bárányt, valahová csak megy. Ezek vétettek meg az emberek közül, zsenge gyanánt Istennek és a Báránynak. Jelenések 14:4.

A jelként felemelt két kenyér közül az elsőszülöttre (az első zsenyére) kerül skarlátpiros fonál a kezére.

És lőn, amikor szült, hogy az egyik kinyújtotta a kezét; és a bába fogta, és karmazsin fonalat kötött a kezére, mondván: Ez jött ki először. És lőn, amint visszahúzta a kezét, ímé, a testvére jött ki; és ő ezt mondta: Miért törtél elő? Ez a rés legyen rajtad; ezért nevezték el őt Péreznek. Azután kijött a testvére is, akinek a kezén a karmazsin fonal volt; és őt Zerahnak nevezték el. 1Mózes 38:28–30.

A „skarlát” első említése az Írásokban akkor fordul elő, amikor „Zarah”, aki az elsőszülött, és akinek neve azt jelenti: „felkelő világosság”, elsőként jött elő a Júdától nemzett ikrek közül. Az anya, Támár (aki parázna nőként viselkedett), Júda elhunyt, gonosz fiának a felesége volt. Zarah, a „felkelő világosság”, Júda törzséből származott, és skarlátvörös fonál volt a kezén. „Pharez” jelentése: kitörni, és ő azokat jelképezi, akik elszakadnak a pápaságtól, és a vasárnapi törvény válsága idején kijönnek Babilonból.

A „skarlátvörös fonal” volt az a jel is, amely megoltalmazta Jerikó paráznáját, amikor Jerikó városa elpusztult.

Ímé, amikor bemegyünk e földre, kösd e karmazsinvörös fonalat ahhoz az ablakhoz, amelyen lebecsátottál minket; és gyűjtsd magadhoz a házba atyádat, anyádat, testvéreidet és atyád egész háza népét. És úgy lesz, hogy bárki, aki házad ajtaján kimegy az utcára, vére az ő fején lesz, és

mi ártatlanok leszünk; de bárki, aki veled lesz a házban, annak vére a mi fejünkön lesz, ha valaki kezet emel rá. Ha pedig elárulod ezt a mi ügyünket, akkor mentesek leszünk az esküd alól, amelyre minket megeskettél. Ő pedig ezt mondta: A ti beszédek szerint legyen. És elbocsátotta őket, és azok elmentek; ő pedig a karmazsinvörös fonalat az ablakra kötötte. Józsué 2:18–21.

Dániel skarlátvörös ruhája azt jelzi, hogy ekkor a száznegyvennégyezeret képviseli, a felmutatott két lengetett kenyér közül az elsőt. Mint kenyerek, a menny Kenyerét jelképezik, akire a megfeszítés felé vezető útján a helytartóságon skarlátvörös köpenyt adtak. Belszár lakomatermében, amely előképe volt a helytartóságnak, ahol Jézusra skarlátvörös köpenyt adtak, ez azoknak adatik, akik megértik a közvetlenül előttünk álló válságot az „Amerika jövője” című műben.

Akkor a helytartó katonái magukkal vitték Jézust a helytartóságra, és köréje gyűjtötték az egész csapatot. És levetköztették őt, és bíborszínű köpenyt adtak rá. Máté 27:27, 28.

A Dániel által jelképezetteknek adott ruha Krisztus igazságának fehér ruhája.

Örüljünk és örvendezzünk, és adjunk dicsőséget neki; mert eljött a Bárány menyegzője, és az ő felesége elkészítette magát. És megadatott neki, hogy tiszta és fehér gyolcsba öltözzék; mert a gyolcs a szentek igazságossága. Jelenések 19:7, 8.

A Dániel által jelképezetteknek adott ruha egyszerre skarlátvörös és fehér, mert ruháikat a kallárok szappanával mosták meg, Malakiás harmadik fejezetének kallára által, amikor megtisztítja Lévi fiait.

De ki csoda szenvedheti el az ő eljövételének napját? és ki állhat meg, amikor megjelenik? mert olyan ő, mint az ötvös tüze, és mint a ruhamosók lúgja. És úgy ül majd, mint az ezüst olvasztója és megtisztítója; és megtisztítja Lévi fiait, és megolvasztja őket, mint az aranyat és az ezüstöt, hogy igazságban való áldozatot vigyenek az Úrnak. Malakiás 3:2, 3.

A ruha fehér, de csak azért, mert a Bárány skarlátvörös vérében mosták meg.

És Jézus Krisztustól, aki a hű tanúbizonyság, a halottak közül elsőszülött, és a föld királyainak fejedelme. Annak, aki szeretett minket, és a maga vére által megmosott bennünket bűneinktől, és királyokká és papokká tett minket az Isten és az ő Atyja számára: övé a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké. Ámen. Jelenések 1:5, 6.

Az aranylánc első említése akkor történik, amikor Józsefet Egyiptom vezetésére rendelik.

És a fáraó monda Józsefnek: Lásd, egész Egyiptom földje fölé rendelvek téged. És lehúzta a fáraó a gyűrűjét a kezéről, és József kezére húzta azt, és gyolcsruhába öltöztette őt, és aranyláncot tőn a nyakára; és felültetett őt a második szekere, amely neki vala; és kiáltának előtte: Hajtsatok térdet! És uralkodóvá tette őt egész Egyiptom földje fölött. És lehúzta a fáraó a gyűrűjét a kezéről, és József kezére húzta azt, és gyolcsruhába öltöztette őt, és aranyláncot tőn a nyakára. 1Mózes 41:41–43.

Azért nevezte ki a fáraó Józsefet Egyiptom uralkodójává, mert József meg tudta magyarázni a fáraó „hét időről” szóló álmát az „keleti szél” pusztító fuvallatával összefüggésben.

És a fáraó így szólt Józsefhez: Álmomban íme, a folyó partján álltam. És íme, hét tehén jött fel a folyóból, kövér testűek és szépek, és legeltek a réten. És íme, hét másik tehén jött fel utánuk, soványak és igen rútak és vézna testűek, olyanok, amilyeneket egész Egyiptom földjén nem láttam rúttság tekintetében. És a sovány és rút tehenek megették az első hét kövér tehenet. És miután megették azokat, nem lehetett észrevenni, hogy megették volna őket; hanem még mindig olyan rútak voltak, mint kezdetben. Ekkor fölébredtem. Azután láttam álmomban, és íme, hét kalász nőtt egy száron, telt és jó. És íme, hét kalász, elszáradt, vékony és a keleti szélről megperzselt, sarjadt utánuk. És a vékony kalászhok elnyelték a hét jó kalászt. És elmondtam ezt az írástudóknak, de senki sem volt, aki megmagyarázta volna nekem. József pedig ezt mondta a fáraónak: A fáraó álma egy. Isten megmutatta a fáraónak, mit készül cselekedni. 1Mózes 41:17–25.

József a „sort sorra” elve alapján értelmezte a fáraó álmát, mert először közölte a fáraóval, hogy a két álom egy. Ezután a „hét” szót értelmezte mint a „tehenekkel” és a „kalászhokkal” összefüggő jelképet. Az igeszakaszban szereplő „hét” ugyanaz a szó, amely a Leviticus huszonhatban „hétszeresen”-ként van fordítva. József a „hetet” hét esztendő, vagyis kétezer-ötszázhusz nap jelképeként értelmezte. József és Dániel egyaránt a Leviticus huszonhat „hétszereseinek” jelképét értelmezték.

A fáraó álmában az éhínséget az okozta, hogy a gabonakalászhokat „megperzselt a keleti szél”. Elvről elvre haladva, miként József közvetlenül alkalmazza, a „keleti szél” azonosítja, hogy az iszlám idézi elő az éhínség és a gazdasági összeomlás azon időszakát, amely akkor veszi kezdetét, amikor Józsefnek és Dánielnek aranyláncot adnak, ami a zászló felemelését jelképezi a világ előtt (József Egyiptoma), valamint Isten más juhainak kihívását (Dániel) Babilonából.

Az Egyesült Államok két szarvát mindazok a bibliai próféciai hatalmak jelképezik, amelyek két nemzetként vannak ábrázolva. Ide tartozik Franciaország, amely prófétai értelemben Szodomából és Egyiptomból áll, valamint Izrael, amely az északi és a déli királyságból állt, továbbá a Méd–Perzsa Birodalom is. A Méd–Perzsa két szarva Dániel könyve nyolcadik fejezetében azt azonosítja, hogy a királyság egyik szarva utoljára emelkedik fel.

Akkor felemeltem szemeimet, és láttam, és íme, a folyó előtt egy kos állt, amelynek két szarva volt; és mindkét szarv magas volt, de az egyik magasabb volt a másiknál, és a magasabb később nőtt ki. Dániel 8:3.

Méd–Perzsa két szarva a földi fenevad két szarvát jelképezi, ezért a földi fenevad egyik szarvának magasabbnak kell lennie, és később kell felemelkednie. A vég idején, 1798-ban kezdődött meg a földi fenevad uralma, és a protestantizmus szarvát Illés próféta vitte a Kármel-hegyre, akit William Miller képviselt. Lennie kellett egy küzdelemnek, amely nyilvánvalóvá tette a különbséget az igaz próféta és a hamis próféta között; ez a Kármel-hegyi próba során valósult meg, amely 1840. augusztus 11-től 1844. október 22-ig tartott.

A millerita adventizmus gondviselészerűen mint az igaz próféta azonosított ugyanabban az időben, amikor az Egyesült Államok protestáns felekezetei visszatértek a pápai Rómához, és annak leányaivá lettek. 1863-ban a millerita adventizmus igaz protestáns sarva ugyanabba a közösségbe tért vissza, mint a hitehagyott protestantizmus, amikor a hitehagyott protestantizmushoz hasonlóan visszatért a Biblia-tanulmányozás romlott módszeréhez, amint megkezdtek Illés üzenete elutasításának fokozatos munkáját. Ugyanebben az időszakban kezdődött meg az Egyesült Államok polgárháborúja. (Jegyezzük meg, hogy amikor a Szentlelket elutasítják, akkor a másik lélek veszi át az uralmat, és ennek eredménye mindig a háború.) A nemzet ekkor szó szerint, politikailag és prófétikusan is megosztottá vált. A republikanizmus sarva ettől a ponttól fogva egyre éleződő küzdelemben állt a két elsődleges politikai párt között.

1863-tól fogva, a megosztottság jelképeként, mivel ez az év volt az észak és dél közötti polgárháború kellős közepe, létrejött a köztársasági sarv két politikai frakciója és a protestáns sarv két frakciója, amelyek a Demokrata és a Republikánus pártból, valamint a vasárnapot megtartó és a szombatot megtartó hitehagyott protestánsokból álltak. Bármelyik sarv kettős megosztottságát Krisztus napjaiban a szaduceusok és a farizeusok jelképezték. Az egyik osztály nyíltan elvetette az alapító elveket, a másik pedig azt állította, hogy fenntartja az alapító elveket, de végül emberi hagyományokkal és szokásokkal helyettesítette azokat.

2001. szeptember 11-én a fenevad képmása próbaideje prófétai értelemben kezdetét vette, és csúcspontját a vasárnapi törvénynél, avagy Bélsazar részeg lakomájánál éri el. A vasárnapi törvény az a bélyeg, amely azonosítja, hogy az egyház és az állam szövetsége teljesen kifejlődött. Ekkor az elhajlott republikanizmus és az elhajlott protestantizmus két sarva egyetlen elhajlott sarvvá lesz, és ekkor tétetik Dániel a harmadik sarvvá, vagy harmadik uralkodóvá, vagy az igazi protestáns sarvvá, amely utoljára emelkedik fel és magasabb, mert ekkor emeltetik fel zászló gyanánt.

József és Dániel ugyanannak a prófétai vonalnak a részei, mert sorról sorra minden próféta az utolsó napokat azonosítja. Mindketten felismerték a „hét időt”, amikor meglátták azt. Az iszlám „keleti szele” bejön a fal alatt, miközben Belsazárnak és a fáraónak értelmezést adnak arról, mi Amerika „Jövője”. Krisztus igazságának „skarlátvörös palástját” viselik, amely a „fehér ruha”, és Krisztus vére teszi azzá. Zászlóként emeltetnek fel, és koronaként vagy aranyláncként ábrázoltatnak, amint a harmadik uralkodóvá lesznek, aki magasabbra emelkedik, és utolsóként jön fel.

A következő cikkben a Dániel hatodik fejezetével folytatjuk.

„A megvadult balgaság ama végső éjszakáján Bélsaccar és főemberei betöltötték bűnük mértékét, valamint a káldeus királyság bűnének mértékét. Isten visszatartó keze többé nem háríthatta el a közelgő veszedelmet. Sokféle gondviselési intézkedés által Isten arra törekedett, hogy megtanítsa őket törvénye iránti tiszteletre. „Gyógyítottuk volna Babilont” — jelentette ki azokról, akiknek ítélete immár az égis hatolt — „de nem gyógyult meg.” Jeremiás 51:9. Az emberi szív különös fonákága miatt Isten végül szükségesnek találta, hogy kimondja a visszavonhatatlan ítéletet. Bélsaccarnak el kellett buknia, és országának más kezekre kellett szállnia.” Próféták és királyok, 530.